

derstregte dette: der er sikkert andre Kilder end Landbruget. Men for øvrigt angav det ærede Medlem Stigningen i de tre Krigsaar til, saa vidt jeg husker, 130 Mill. Kr. for samtlige Landets Sparekasser, og deraf skyldtes kun en ringere Del København, hvor Indskuddenes Stigning for 1915—16 kun beløb sig til 15 Mill. Kr. Det er sikkert ikke saa ringe en Del alligevel; det betyder i alt Fald, hvis man regner med 1915—16 som Gennemsnit, 3 Gange 15 eller 45 Mill. Kr., altsaa en stor Del af de 130 Mill. Kr. Saa tilføjede det ærede Medlem — jeg opfattede det som en Spydighed, maaske skulde det ikke være det —, det ligger jo i Tonen og Opfattelsesevnen —, at det vist ikke var Tjenestekarle eller Arbejds-mænd paa Landet, som havde fyldt Penge i Sparekasserne. Nej, det er det sikkert ikke. Det er sikkert ikke dem, der fylder den væsentligste Del i Sparekasserne, men jeg vil dog have Lov til at notere den glædelige Kendsgerning, at ikke saa faa Tjenestekarle hjælper til med at fylde Sparekasserne. Jeg har ingen Oversigt over Udbredelsen af Tyendesparekasser, men det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) har en Gang nævnt for mig, hvor store Indskud der var i Bjerre Herreds Sparekasse, for hvilken han den Gang sad som Formand eller Bestyrelsesmedlem, og det var store Tal. Jeg kender personlig Forholdene for en Sparekasse, som jeg staar meget nær. Der er der paa Egnen mange dygtige Tjenestekarle, som ikke har nægtet sig mere, end at de har kunnet tage Del i det samme som deres Kammerater, har kunnet komme ud nu og da og haft Raad til at anskaffe og holde vedlige den Cykle, de saa inderlig gerne skal have Lov til at anskaffe sig, men som dog fra deres 16de til 28de Aar har sammensparet ret pæne Summer, saa at de, naar de ikke spændte alt for vidt, men satte deres Hu til en mindre Ejendom, kunde begynde uden alt for store Bekymringer for Forrentningen af den Prioritetsgæld, de blev nødt til at stifte. Jeg nævner det kun som en glædelig Kendsgerning. Jeg tror, at hvis vi Landet over formanede til lidt mere Sparsommelighed, kunde man naa lidt videre i Økonomi.

Dernæst maa jeg rette en Smule Kritik til den højtærede Trafikminister. Jeg kunde dog begynde med at sige, at jeg vil hjælpe den højtærede Trafikminister overfor den Klage angaaende Brugen af Nødbremsen, som det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) udtalte. Jeg kan

selvfølgelig ikke afkræfte hans Eksempel, men jeg har haft Lejlighed til for ikke saa forfærdelig mange Dage siden at se Nødbremsen brugt til Tilfredshed. Det drejede sig her ikke om et Menneskeliv, men simpelthen om en Rejsekuffert. Ejeren, en rejsendeovre fra Jylland, kom i Korsør ind i en af de gamle enkelte Kupeer i en Vogn bag i Toget. Han var meget glad ved at komme i Selskab med 3 Damer og en Herre, og Rejsen gik godt, indtil man kom til Roskilde. Der havde Selskabet med Undtagelse af Manden, som var Provst i Jylland, ordnet sig saaledes med deres Bagage, at de i en Hast kunde forlade Toget for at komme — som de sagde — hen i en af de forreste Vogne. Det lykkedes ogsaa, og Provsten befandt sig nu ene i Kupeen. Straks, da Toget var sat i Gang, opdagede han imidlertid, at hans Kuffert ikke mere var med i Kupeen, og det var en Kuffert, som det nok var værd at gøre lidt for, Indholdet var ogsaa noget værd; men ganske særlig fordi han antog, at det drejede sig om rejsende Forretningstyre, syntes han, at han skyldte at gøre, hvad han kunde, for at faa det Spørgsmaal klaret, inden man kom til København. Han spekulerede noget paa at anvende Nødbremsen og kom til det Resultat: Jeg vil gøre et Forsøg. Bremsen virkede ogsaa og virkede hurtigt, og Togpersonalet fandt hurtigt, hvorfra der var signaliseret. Jeg maa hellere ogsaa fortælle Slutningen paa Historien. Da Provsten sammen med Togpersonalet, efter at have erlagt sine 20 Kr. i Mulkt, kom frem til de forreste Vogne, saa han Lejlighed til at søge efter Kufferten. Den fandtes dog ikke lige straks, men først paa Københavns Banegaard. Her kom en Togbetjent og meddelte, at der i en af de forreste Vogne fandtes en Kuffert, som syntes at være forladt af sin Ejer. Det viste sig da, at vedkommende, der sandsynligvis var blevet forurologet ved Togstandsningen, havde forladt sit Bytte. Manden fik saa sin Kuffert igen. Her havde altsaa Nødbremsen øjensynlig virket til Tilfredshed.

Jeg vil indrømme, at det er noget vanskeligt med Trafikken, og jeg vil ogsaa sige den højtærede Trafikminister Tak, fordi Trafikken som Helhed er blevet besørget saa godt, som den er, men alle vi, der rejser, ved jo dog, at der skal ikke saa lidt godt Humør til for at finde sig i de Genvordigheder, man tidt er udsat for. Er man ikke i godt Humør, finder man sig ikke i — jo selvfølgelig finder man sig